Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B**

РЕГЛАМЕНТ (ЕИО) № 1612/68 НА СЪВЕТА

от 15 октомври 1968 година

относно свободното движение на работници в Общността

(ОВ L 257, 19.10.1968, стр. 2)

Изменен с

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Регламент (ЕИО) № 312/76 на Съвета от 9 февруари 1976 година	L 39	2	14.2.1976
►**M2**	Регламент (ЕИО) № 2434/92 на Съвета от 27 юли 1992 година	L 245	1	26.8.1992
►**M3**	Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година	L 229	35	29.6.2004

▼B

РЕГЛАМЕНТ (ЕИО) № 1612/68 НА СЪВЕТА

от 15 октомври 1968 година

относно свободното движение на работници в Общността

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 49 от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като взе предвид становището на Асамблеята ([1]),

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ([2]),

като има предвид, че свободното движение на работниците в Общността трябва да бъде гарантирано най-късно до края на преходния период; като има предвид, че постигането на тази цел включва премахване на всяка дискриминация между работниците от държавите-членки, основана на гражданство, по отношение на заетостта, трудовото възнаграждение и други условия на труд, както и правото на тези работници да се движат свободно в Общността, за да извършват дейности като наети лица при спазване на ограниченията, оправдани по причини, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве;

като има предвид по-конкретно, че поради факта на по-ранното създаване на Митническия съюз и за да се осигури едновременното изграждане на главните основи на Общността, трябва да се приемат разпоредби, които дават възможност да се постигнат целите в областта на свободното движение, посочени в членове 48 и 49 от Договора, и да се усъвършенстват последващите мерки, приети съгласно Регламент № 15 относно първите стъпки за постигане на свободно движение ([3]) и съгласно Регламент № 38/54/ЕИО на Съвета от 25 март 1964 г. относно свободното движение на работници в Общността ([4]);

като има предвид, че свободното движение представлява основно право на работниците и техните семейства; като има предвид, че мобилността на работна сила в Общността трябва да бъде едно от средствата, чрез които на работника се гарантира възможност за подобряване на неговите условия на живот и труд и за стимулиране на социалния му напредък, като същевременно се допринася за задоволяване изискванията на икономиките на държавите-членки; като има предвид, че трябва да бъде утвърдено правото на всички работници в държавите-членки да осъществяват дейност по свой избор в Общността;

като има предвид, че това право трябва да се упражнява без дискриминация от постоянни и сезонни работници, както и от пограничните работници и от такива, които осъществяват дейност за извършване на услуги;

като има предвид, че за да може правото на свободно движение да бъде упражнявано по обективни стандарти, свободно и достойно, е необходимо да бъде осигурено фактически и юридически равно третиране по отношение на всички въпроси, свързани с действителното осъществяване на дейности като наети лица и до правото на жилище, а също така, че трябва да бъдат премахнати пречките за мобилността на работниците, в частност правото на работника да

([1]) ОВ 268, 6.11.1967 г., стр. 9.
([2]) ОВ 298, 7.12.1967 г., стр. 10.
([3]) ОВ 57, 26.8.1961 г., стр. 1073/61.
([4]) ОВ 62, 17.4.1964 г., стр. 965/64.

▼B

бъде заедно със своето семейство и условията за интегриране на това семейство в приемащата страна;

като има предвид, че принципът за недискриминация на работниците в Общността включва признаване на същите предимства при наемане на работа на всички граждани на държавите-членки, каквито имат местните работници;

като има предвид, че е необходимо да се укрепи механизмът за попълване на свободни работни места, по-конкретно чрез развитие на пряко сътрудничество между централните служби по заетостта и между регионалните служби, както и чрез увеличаване и координиране на обмена на информация, за да се осигури в общи линии по-ясна картина на пазара на труда; като има предвид, че работниците, желаещи да се преместват, трябва също да бъдат информирани редовно за условията на живот и труд; като има предвид, освен това, че трябва да се предвидят мерки за случая, когато държава-членка търпи или предвижда сътресения на своя пазар на труда, които могат сериозно да застрашат жизнения стандарт и равнището на заетост в определен район или промишленост; като има предвид, че за тази цел обменът на информация, насочена към разубеждаване на работниците от преместване в такъв район или промишленост е средство, което трябва да се прилага на първо място, но когато е необходимо, трябва да бъде възможно да се подобряват резултатите от такъв обмен на информация чрез временно спиране прилагането на гореспоменатия механизъм, като такова решение се приема от Общността;

като има предвид, че между свободното движение на работниците, заетостта и професионалното обучение съществуват тесни връзки, особено когато последното цели да позволи на работниците да приемат предложения за работа от други региони на Общността; като има предвид, че такива връзки създават необходимост възникващите в тази връзка проблеми повече да не се изследват изолирано, а да се разглеждат като взаимозависими, като се взимат предвид и проблемите на заетостта на регионално равнище; и като има предвид, че поради това е необходимо усилията на държавите-членки да бъдат насочени към координиране на техните политики по заетостта на общностно равнище;

като има предвид, че Съветът със свое решение от 15 октомври 1968 г. ([1]) разшири приложението на членове 48 и 49 от Договора и на мерките, предприети за прилагането им и за френските отвъдморски департаменти,

ПРИЕ НАСТОЯЩИЯ РЕГЛАМЕНТ:

ЧАСТ I

ЗАЕТОСТ И СЕМЕЙСТВА НА РАБОТНИЦИТЕ

ДЯЛ I

Достъп до заетост

Член 1

1. Всеки гражданин на държава-членка, независимо от мястото му на пребиваване, има право на достъп до дейност като наето лице и да извършва тази дейност на територията на друга държава-членка в съответствие със законовите, подзаконови и административни разпоредби, уреждащи заетостта на гражданите на тази държава.

([1]) ОВ L 257, 19.10.1968 г., стр. 1.

▼B

2. Той има право, в частност, да получава достъп до свободни работни места на територията на друга държава-членка със същото предимство като гражданите на тази държава.

Член 2

Всеки гражданин на държава-членка и всеки работодател, осъществяващ дейност на територията на държава-членка, могат да разменят своите заявления и предложения за работа и могат да сключват и изпълняват трудови договори в съответствие с действащите законови, подзаконови и административни разпоредби без каквато и да е дискриминация в резултат на това.

Член 3

1. По силата на настоящия регламент законовите, подзаконови и административни разпоредби или административна практика на държава-членка не се прилагат:

— когато ограничават заявленията и предложенията за работа или правото на чуждите граждани да бъдат наемани и да осъществяват работа, или да им поставят условия, които не прилагат към своите граждани, или

— когато, макар и да се прилагат независимо от гражданството, тяхната изключителна или основна цел или резултат е да не допускат граждани на друга държава-членка до предложената работа.

Тази разпоредба не се прилага към условия, свързани с езикови знания, изисквани поради характера на длъжността, която трябва да бъде заета.

2. Към разпоредбите или практиките на държавата-членка, посочени в параграф 1, първа алинея, се отнасят в частност тези, които:

а) предписват специална процедура за набиране на чужди граждани;

б) ограничават или не допускат обявяването на свободни работни места в пресата или друго средство за масово осведомяване или го поставят при условия, различни от тези, приложими към работодателите, осъществяващи своите дейности на територията на тази държава-членка;

в) включват в изискванията за постъпване на работа условия за регистрация в службите по заетостта или възпрепятстват набирането на отделни работници, когато се засягат лица, които не пребивават в тази държава.

Член 4

1. Законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите-членки, които ограничават по брой или процент наемането на чужди граждани в което и да е предприятие, отрасъл на дейност или регион, или на национално равнище, не се прилагат по отношение на гражданите на други държави-членки.

2. Когато в държава-членка предоставянето на каквито и да са предимства за предприятия се обуславя от наемането на работа на минимален процент работници — местни граждани, гражданите на друга държава-членка се смятат за работници — местни граждани съгласно разпоредбите на Директивата на Съвета от 15 октомври 1963 г. ([1]).

([1]) ОВ 159, 2.11.1963 г., стр. 2661/63.

▼B

Член 5

Гражданин на държава-членка, който търси работа на територията на друга държава-членка, получава същата помощ от службите по заетостта в тази държава, както местните граждани, търсещи работа.

Член 6

1. Ангажирането и набирането на гражданин на една държава-членка на длъжност в друга държава-членка не зависи от медицински, квалификационни или други критерии, които са дискриминационни по причини на гражданство в сравнение с тези, прилагани към граждани на друга държава-членка, желаещи да осъществяват същата дейност.

2. Независимо от това, гражданин, който има лично предложение от работодател в държава-членка, различна от тази, чийто гражданин е, може да бъде подложен на квалификационен тест, ако работодателят изрично изисква това, когато прави своето предложение за работа.

ДЯЛ II

Заетост и равно третиране

Член 7

1. Работник, който е гражданин на държава-членка, не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава-членка различно от работниците — нейни граждани по отношение на условията за наемане на работа, и в частност, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен — на възстановяването или новото наемане на работа.

2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците местни граждани.

3. На него му се предоставя и достъп до обучение в професионални училища и центрове за преквалификация по силата на същото право и при същите условия, както работниците местни граждани.

4. Клауза на колективно или индивидуално споразумение или друг колективен регламент относно достъпа до работа, наемането на работа, трудовото възнаграждение и други условия на труда или уволнението е нищожна, ако установява или позволява дискриминационни условия относно работниците граждани на други държави-членки.

Член 8

1. Работник, който е гражданин на държава-членка и е нает на работа на територията на друга държава-членка, има право на равно третиране по отношение на членуване в професионални съюзи и упражняване на свързаните с това права, включително правото да гласува ►M1 и да бъде избиран на административни или управленски длъжности на професионален съюз ◄; той може да бъде изключен от участие в управлението на органи на публичното право и от заемането на пост според публичното право. Освен това, той има право да бъде избиран в представителните органи на работниците в предприятието. Разпоредбите на този член не засягат законите или подзаконовите актове в някои държави-членки, които предоставят по-широки права на работниците, идващи от други държави-членки.

▼M1

———————

▼B

Член 9

1. Работник, който е гражданин на държава-членка и е нает на работа на територията на друга държава-членка, може да ползва правата и облагите, предоставяни на местните граждани по отношение на жилище, включително собственост върху необходимото му жилище.

2. Такъв работник може наравно с местните граждани да се записва в списъците на чакащи жилище в региона, в който е нает на работа, ако съществуват такива списъци; той се ползва с произтичащите от това облаги и предимства.

Ако членовете на семейството му са останали в страната, от която е дошъл, за тази цел те се смятат за пребиваващи в посочения регион, в който за работниците местни граждани важи същата презумпция.

ДЯЛ III

Семейства на работниците

▼M3

_____

▼B

Член 12

Децата на гражданин на държава-членка, който е или е бил нает на работа на територията на друга държава-членка, се допускат до общото образование в тази държава, курсовете за производствено и професионално обучение както гражданите на тази държава, ако тези деца пребивават на нейна територия.

Държавите-членки трябва да насърчават всички усилия, насочени към предоставяне възможност на тези деца да посещават такива курсове при най-добрите възможни условия.

ЧАСТ II

ПОСРЕДНИЧЕСТВО И КОМПЕНСИРАНЕ НА ПРЕДЛОЖЕНИЯТА И ЗАЯВЛЕНИЯТА ЗА РАБОТА

ДЯЛ I

Сътрудничество между държавите-членки и с Комисията

Член 13

1. Държавите-членки или Комисията предизвикват или съвместно предприемат проучване на заетостта или безработицата, каквото те смятат за необходимо за осигуряване на свободното движение на работниците в Общността.

Централните служби по заетостта на държавите-членки си сътрудничат тясно помежду си и с Комисията с цел да действат съвместно при компенсирането на предложенията и заявленията за работа в Общността и свързаното с това настаняване на работниците на работа.

2. За тази цел държавите-членки създават специализирани служби, на които се възлага да организират работата в горепосочените области и да сътрудничат помежду си и с отделите на Комисията.

▼B

Държавите-членки уведомяват Комисията за всяка промяна в осъществяването на такива услуги; Комисията публикува подробности за информация в *Официален вестник на Европейските общности*.

Член 14

1. Държавите-членки изпращат на Комисията информация за проблемите, които възникват във връзка със свободното движение и наемане на работници, а също така и подробности за състоянието и развитието на заетостта ►M2 ———— ◄.

▼M2

2. Комисията, като взема предвид най-вече становището на Техническия комитет, определя начина за изготвяне на посочената в параграф 1 информация.

▼B

3. В съответствие с процедурата, установена от Комисията ►M2 като взема предвид най-вече становището на Техническия комитет ◄, специализираната служба на всяка държава-членка изпраща на специализираните служби на другите държави-членки и на Европейското бюро за координация, информацията за условията на живот и труд и за състоянието на пазара на труда, която би могла да ориентира работници от другите държави-членки. Тази информация редовно се актуализира.

Специализираните служби на другите държави-членки осигуряват широка публичност на тази информация, в частност чрез разпространяването ѝ сред съответните служби по заетостта и чрез всички подходящи средства за комуникация, за да се информират съответните работници.

ДЯЛ II

Механизъм за компенсиране

▼M2

Член 15

1. Специализираната служба на всяка държава-членка редовно изпраща на специализираните служби на другите държави-членки и на Европейското координационно бюро:

а) подробни данни за предложенията за работа, които могат да бъдат заети от граждани на други държави-членки;

б) подробни данни за предложенията за работа, отнасящи се за държави, които не са членки;

в) подробни данни за заявленията за работа от лицата, които официално са изразили желание да работят в друга държава-членка;

г) информация по региони и по видове дейност за кандидатите, които са се обявили за действително желаещи да приемат назначение на работа в друга страна.

Специализираната служба на всяка държава-членка изпраща възможно най-бързо тази информация на съответните служби и агенции по заетостта.

2. Посочените в параграф 1 подробни данни за предложения и заявления за работа се разпространяват съгласно единна система, която ще бъде изградена от Европейското координационно бюро в сътрудничество с Техническия комитет.

▼**M2**

При необходимост Европейското координационно бюро може да приспособява тази система в сътрудничество с Техническия комитет.

Член 16

1. Всяко предложение за работа по смисъла на член 15, съобщено на службите по заетостта на държава-членка, се съобщава на и се обработва от компетентните служби по заетостта на останалите заинтересовани държави-членки.

Тези служби изпращат на службите на първата държава-членка подробни данни за подходящите кандидатури.

2. В разумен срок, ненадвишаващ един месец, съответните служби в държавите-членки отговарят на посочените в член 15, параграф 1, буква в) заявления за работа.

3. Службите по заетостта предоставят на работниците, които са граждани на държавите-членки, същото предимство, каквото се предвижда от съответните разпоредби за техните собствени граждани *vis à vis* работници от държави, които не са членки.

▼**B**

Член 17

1. Разпоредбите на член 16 се прилагат от специализираните служби. Въпреки това, доколкото те са оторизирани от централните служби и доколкото организацията на службите по заетостта на държава-членка и използваните способи за настаняване на работа позволяват това:

а) регионалните служби по заетостта на държавите-членки:

i) въз основа на ►**M2** подробни данни ◄ от член 15, според които се предприемат съответните действия, направо посредничат и компенсират предложенията и заявленията за работа;

ii) създават преки връзки за компенсиране при:

— свободни работни места, предложени на конкретен работник,

— индивидуални заявления за наемане на работа, изпратени или до конкретна служба по заетостта или до работодател, извършващ своята дейност в района на такава служба,

— когато посредническите дейности се отнасят до сезонни работници, които трябва да бъдат набрани възможно най-бързо;

▼**M2**

б) службите, които са териториално отговорни за граничните региони на две или повече държави-членки, редовно си обменят данни за предложенията и заявленията за работа в техния район и в съответствие със споразуменията, сключени с други служби по заетостта в своите страни, пряко посредничат и компенсират предложенията и заявленията за работа.

При необходимост, службите, които са териториално отговорни за граничните региони, установяват сътрудничество и служебни структури, за да предоставят:

— на потребителите колкото е възможно повече практическа информация за различните аспекти на мобилност, и

— на ръководството и работниците, социалните служби (по-специално държавни, частни или такива, които са от

▼M2

обществен интерес) и всички заинтересовани институции рамка от съгласувани мерки във връзка с мобилността;

▼B

в) официалните служби по заетостта, специализирани по определени професии или особени категории лица, си сътрудничат пряко една с друга.

2. Заинтересуваните държави-членки препращат до Комисията съвместно подготвен списък на службите съгласно параграф 1. Комисията публикува този списък и всяко изменение в него в *Официален вестник на Европейските общности*.

Член 18

Приемане на процедури по набиране на работници, които да се прилагат от изпълнителните органи и да са формулирани в споразумения, сключени между две или повече държави-членки, не е задължително.

ДЯЛ III

Мерки за регулиране равновесието на пазара на труда

Член 19

▼M2

1. Въз основа на доклад на Комисията, изготвен въз основа на предоставена от държавите-членки информация, последните и Комисията най-малко веднъж годишно съвместно анализират резултатите от мерките на Общността по отношение на предложенията и заявленията за работа.

▼B

2. Държавите-членки разглеждат съвместно с Комисията всички възможности за даване на предимство на граждани на държавите-членки при заемането на свободни работни места, за да се постигне равновесие между предложенията и заявленията за работа в Общността. Те предприемат всички необходими за тази цел мерки.

▼M2

3. На всеки две години Комисията представя доклад на Европейския парламент, Съвета и Икономическия и социален комитет за изпълнението на част II от настоящия регламент, като обобщава необходимата информация и данните, получени от извършените проучвания и изследвания, и изтъква всички полезни моменти във връзка с развитието на пазара на труда в Общността.

▼B

ДЯЛ IV

Европейско бюро за координация

Член 21

Европейското бюро за координация на компенсирането на предложенията и заявленията за работа, създадено в рамките на Комисията (наричано в настоящия регламент „Европейско бюро за координация“), има общата задача да насърчава посредничеството и компенсирането на предложенията и заявленията за работа в Общността. То отговаря по-конкретно за всички технически задължения в тази област, които според разпоредбите на настоящия регламент, са възложени на Комисията, и по-специално за подпомагане на националните служби по заетостта.

▼B

То обобщава информацията от членове 14 и 15 и данните, получени от изследванията и проучванията, извършени съгласно член 13, за да се изясняват всички полезни факти за предвидими развития на пазара на труда на Общността; тези факти се предоставят на специализираните служби на държавите-членки и на Консултативния и Техническия комитети.

Член 22

1. Европейското бюро за координация отговаря в частност за:

а) координиране на практическите мерки, необходими за посредничеството и компенсирането на предложенията и заявленията за работа в Общността и анализиране на предизвиканото от това движение на работниците;

б) съдействие, в сътрудничество с Техническия комитет, за прилагане на съвместни методи на действие на административно и техническо равнища;

в) осъществяване, в случаите на специална необходимост и в съгласие със специализираните служби, на посредничеството между предложенията и заявленията за работа за компенсирането им от тези специализирани служби.

2. То съобщава на специализираните служби предложенията и заявленията за работа, изпратени пряко до Комисията, и следва да бъде информирано за предприетите последващи действия.

Член 23

Комисията може, със съгласие на компетентните власти на всяка държава-членка и в съответствие с условията и процедурите, които определя въз основа на становището на Техническия комитет, да организира посещения и указания на служители на други държави-членки, а също и програми за повишаване на квалификацията на специализирания персонал.

ЧАСТ III

КОМИТЕТИ ЗА ОСИГУРЯВАНЕ НА ТЯСНО СЪТРУДНИЧЕСТВО МЕЖДУ ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ ПО ВЪПРОСИТЕ НА СВОБОДНОТО ДВИЖЕНИЕ НА РАБОТНИЦИТЕ И ТЯХНАТА ЗАЕТОСТ

ДЯЛ I

Консултативен комитет

Член 24

На Консултативния комитет е възложено да подпомага Комисията при разглеждането на въпроси, възникващи от прилагането на Договора, и предприетите за неговото изпълнение мерки по въпроси относно свободното движение на работниците и тяхната заетост.

Член 25

На Консултативния комитет е възложено по-конкретно:

а) изследване на проблемите относно свободното движение и заетостта в рамките на националните политики за работната сила с оглед да се координират политиките по заетостта на държавите-членки на общностно равнище, като се допринася

▼B

по този начин за развитието на икономиките и за подобрено равновесие на пазара на труда;

б) провеждане на общо проучване на резултатите от прилагането на настоящия регламент и на всякакви други допълнителни мерки;

в) внасяне в Комисията на всички обосновани предложения за преразглеждане на настоящия регламент;

г) предоставяне — или по искане на Комисията, или по своя инициатива — на обосновани становища по общи или принципни въпроси, и в частност за обмена на информация относно развитията на пазара на труда, за движението на работниците между държавите-членки, за програмите или мерките за развитие на професионално ориентиране и професионална квалификация, които биха могли да увеличат възможностите за свободното движение и заетостта, и за всички форми на подпомагане на работниците и техните семейства, включително социално подпомагане и жилищно настаняване на работниците.

Член 26

1. Консултативният комитет се състои от по шест членове от всяка държава-членка, двама от които представляват правителството, двама — професионалните съюзи, и двама — организациите на работодателите.

2. За всяка от категориите по параграф 1 всяка държава-членка назначава по един заместник.

3. Мандатът на членовете и техните заместници е две години. Той може да бъде подновяван.

При изтичане на мандата, членовете и техните заместници продължават да изпълняват задълженията си, докато бъдат сменени или докато мандатът им бъде подновен.

Член 27

Членовете на Консултативния комитет и техните заместници се назначават от Съвета, който се стреми да постигне равно представителство в Комитета на различните заинтересувани икономически сектори при подбора на представители на професионалните съюзи и на организациите на работодателите.

Списъкът на членовете и техните заместници се публикува от Съвета за информация в *Официален вестник на Европейските общности*.

Член 28

Консултативният комитет се председателства от член на Комисията или негов заместник. Председателят не гласува. Комитетът заседава най-малко два пъти годишно. Той се свиква от председателя или по негова инициатива, или по искане на най-малко една трета от членовете. Секретарското обслужване на Консултативния комитет се осигурява от Комисията.

Член 29

Председателят може да кани отделни лица или представители на органи с широк опит в областта на трудовата заетост или движението на работниците да участват в заседания като наблюдатели или като експерти. Председателят може да бъде подпомаган от съветници експерти.

▼B

Член 30

1. Становището, изразено от Консултативния комитет, е валидно, ако присъстват най-малко две трети от членовете.

2. Становищата трябва да бъдат мотивирани; те се приемат с абсолютно мнозинство от действителните гласове; придружават се от писмени становища, изразени от малцинството, ако последното поиска това.

Член 31

Консултативният комитет установява реда си на работа с правилник за дейността си, който влиза в сила след одобрение от Съвета, след като е получено становището на Комисията. Влизането в сила на изменение, което Комитетът решава да внесе, става по същата процедура.

ДЯЛ II

Технически комитет

Член 32

Техническият комитет подпомага Комисията в подготовката, насърчаването и проследяването на цялата техническа работа и мерките за привеждане в действие на настоящия регламент и всякакви други допълнителни мерки.

Член 33

На Техническия комитет е възложено по-специално:

а) насърчаване и развиване на сътрудничество между съответните публични власти в държавите-членки по всички технически въпроси във връзка със свободното движение на работниците и тяхната заетост;

б) формулиране на процедури за организиране на съвместните действия на съответните публични власти;

в) улесняване събирането на информация, която може да бъде полезна на Комисията и за проучванията и изследването, предвидени в настоящия регламент, и насърчаване на размяната на информация и опит между съответните административни органи;

г) проучване на техническо равнище хармонизирането на критериите, по които държавите-членки оценяват състоянието на своите пазари на труда.

Член 34

1. Техническият комитет се състои от представители на правителствата на държавите-членки. Всяко правителство назначава за член на Техническия комитет един от членовете, които го представляват в Консултативния комитет.

2. Всяко правителство назначава заместник измежду другите си представители в Консултативния комитет — членове или техни заместници.

Член 35

Техническият комитет се председателства от член на Комисията или негов представител. Председателят не гласува. Председателят

▼B

и членовете на Комитета могат да бъдат подпомагани от съветници-експерти.

Секретарското обслужване на Техническия комитет се осигурява от Комисията.

Член 36

Предложенията и становищата, формулирани от Техническия комитет, се внасят в Комисията и за тях се информира Консултативният комитет. Всички такива предложения и мнения се придружават с писмено становище, изразено от различните членове на Техническия комитет, когато последният изисква това.

Член 37

Техническият комитет установява реда на работа с правилник за дейността, който влиза в сила след като Съветът, като е получил становище на Комисията, го одобри. Всяко изменение, което Консултативният комитет реши да направи към тях, влиза в сила съгласно същата процедура.

ЧАСТ IV

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

ДЯЛ I

Преходни разпоредби

Член 38

До приемането от Комисията на унифицираната система съгласно член 15, параграф 2, Европейското бюро за координация предлага всякакви мерки, които могат да бъдат полезни при съставянето и разпространението на сведенията съгласно член 15, параграф 1.

Член 39

Правилникът за дейността на Консултативния комитет и на Техническия комитет, в сила към деня на влизане в сила на настоящия регламент, продължават своето действие.

Член 40

До влизане в сила на мерките, които трябва да бъдат предприети от държавите-членки за прилагане на Директивата на Съвета от 15 октомври 1968 г. ([1]) и когато, съгласно мерките, предприети от държавите-членки за прилагане на Директивата на Съвета от 25 март 1964 г. ([2]), разрешението за работа съгласно член 22 от Регламент № 38/64/ЕИО е необходимо за определяне на срока на валидност и удължаването на срока на разрешението за пребиваване, писмено потвърждение за ангажимент от работодателя или удостоверение за наемане на работа, посочващо периода на заетостта, могат да заместят такова разрешение за работа. Всяко писмено потвърждение от работодателя или удостоверение за наемане на работа, удостоверяващо, че работникът е бил нает за неопределен период, има същото действие, както и разрешението за постоянна работа.

([1]) ОВ L 257, 19.10.1968 г., стр. 13.
([2]) ОВ 62, 17.4.1964 г., стр. 981/64.

▼B

Член 41

Ако поради премахване на изискването за разрешение за работа държава-членка повече не може да събира определени статистически данни за заетостта на чужди граждани, такава държава-членка може, за статистически цели, да запази изискването на разрешение за работа по отношение на граждани на други държави до въвеждането на нови статистически методи, но не по-късно от 31 декември 1969 г. Разрешението за работа трябва да бъде автоматично издавано и да бъде валидно до фактическото премахване на изискването на разрешението за работа в тази държава-членка.

ДЯЛ II

Заключителни разпоредби

Член 42

1. Настоящият регламент не засяга разпоредбите на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, отнасящи се до работници с призната квалификация във въгледобива или стоманопроизводството, нито тези от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, отнасящи се до достъпа до квалифицирана работа в областта на ядрената енергия, нито каквито и да е мерки, предприемани в изпълнение на тези Договори.

Въпреки това, настоящият регламент се прилага спрямо категориите работници по предходното изречение на този параграф и спрямо членовете на техните семейства, доколкото тяхното правно положение не се регламентира от горепосочените Договори или мерки.

2. Настоящият регламент не засяга мерките, взети съгласно член 51 от Договора.

3. Настоящият регламент не засяга задълженията на държавите-членки, произтичащи от:

— специални отношения или бъдещи споразумения с определени неевропейски страни или територии, основани на институционални връзки, съществуващи в момента на влизането в сила на настоящия регламент, или

— споразумения, съществуващи в момента на влизането в сила на настоящия регламент с някои неевропейски страни или територии, основани на институционални връзки между тях.

Работници от тези страни или територии, които съгласно тази разпоредба извършват дейности като заети лица на територията на една от тези държави-членки, не могат да се възползуват от разпоредбите на настоящия регламент на територията на други държави-членки.

Член 43

Държавите-членки предоставят на Комисията за информационни цели текстовете на споразумения, конвенции или договорености, сключени между тях в областта на работната сила от датата на тяхното подписване до датата на влизането им в сила.

Член 44

Комисията взема мерки в съответствие с настоящия регламент за неговото прилагане. За тази цел тя действа в тясно сътрудничество с централните публични власти на държавите-членки.

▼**B**

Член 45

Комисията внася в Съвета предложения, насочени към премахване, при условията по Договора, на ограниченията в достъпа до заетост на работници граждани на държави-членки, ако липсата на взаимно признаване на дипломи, удостоверения или друго доказателство за официално призната квалификация може да попречи на свободното движение на работниците.

Член 46

Административните разходи на комитетите по част III се включват в бюджета на Европейските общности в раздела относно Комисията.

Член 47

Настоящият регламент се прилага на териториите на държавите-членки и към техните граждани, без да се засягат разпоредбите на членове 2, 3, 10 и 11.

Член 48

Регламент № 38/64/ЕИО се отменя с влизането в сила на настоящия регламент.

Настоящият регламент е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки.

▼**M2**

———————